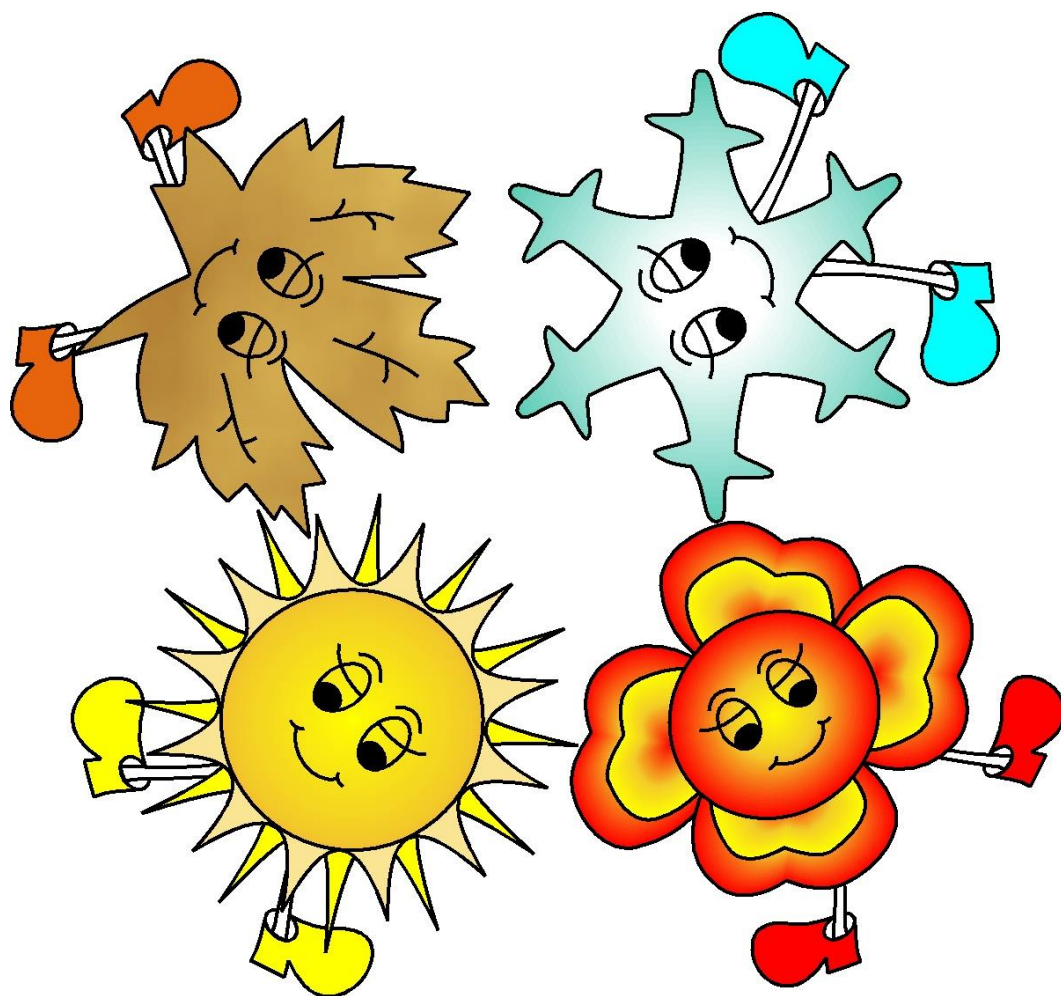

Almanach

2013 - 2014

ZŠ M. Horákové
ZŠ M. Horákové

Aligerová Adéla, 6. A
Coufalová Johana, 6. C
Černohorský Lubomír, 9. B
Čukanová Viktorie, 6. C
Danielčík Matěj, 6. C
Doležalová Eliška, 6. A
Doležalová Klára, 6. A
Divišková Petra, 6. C
Franta Matěj, 9. B
Hábrová Dominika, 9. B
Havelka Matěj, 6. C
Havrillai Štěpán, 9. B
Hnízdová Lenka, 6. A
Hořínková Andrea, 9. B
Hoskovec Martin, 6. A
Hvězdová Tereza, 6. A
Chladíková Karolína, 6. A
Jahodář Martin, 6. A
Kořínková Magdaléna, 6. C
Kotoučková Tereza, 6. C
Krejčíková Adéla, 9. B
Kušnír Jakub, 6. A
Martínek Michal, 6. A
Pavlík Michal, 6. C
Pultarová Veronika, 6. C
Růžičková Tereza, 9. B
Ryšánková Eliška, 6. C
Řadová Lucie, 9. B
Sobolová Michaela, 9. B
Šimůnková Kateřina, 6. A
Šůnová Tereza, 6. C
Valenta David, 9. B
Vlčková Natálie, 9. B
Volejníková Karolína, 9. B
Zeman Jakub, 6. C
Zimová Barbora, 6. A
Ilustrace:
Bocksteffel Šimon, 9. A
Drbohlav Lukáš, 9. A
Franta Matěj, 9. B
Grim Daniel, 9. A
Havrdová Jana, 9. A
Jaklová Barbora, 9. A
Jarolímová Anna, 9. A
Maršounová Kateřina, 7. B
Nikolová Hadži, 9. A
Nožička Tomáš, 9. A
Podhajský Patrik, 9. A
Šedivková Veronika, 9. A
Mgr. Pavel Petr

Hromek Michal, 9. C textový editor

Mgr. Iva Myšková

Svatý Šimon a Juda počasí o Vánocích ovládá

Jednou, kdysi dávno, žili dva sourozenci Šimon a Juda, oba byli velmi chudí. Ve městě Jartířice, kde Šimon a Juda bydleli, žil bohatý a rozmazlený kluk, který se také jmenoval Šimon Veliký.

Bohatý Šimon Veliký dostával na svůj svátek hodně dárků, rodiče mu připravovali velkou oslavu, měl, na co si vzpomněl. Šimon a Juda byli sirotci, takže nedostávali vůbec žádné dárky. Jednoho dne se Šimon podíval do okna Velikých a říkal Judě: „Také bych chtěl alespoň jednou mít pořádnou oslavu a dostat tolik dárků jako on.“ Juda mu na to odpověděla: „Ale Šimone, tohle všechno si nemůžeme dovolit, jsme rádi, že se uживíme a stejně potom ještě musíme žebrot a prosit o peníze. Musíš se s tím smířit.“ „Já vím,“ řekl Šimon a byl velmi smutný.

Bohové se na ty dva dívali a bylo jim jich velmi líto, a tak se shodli, že jim uspořádají oslavu a dají nějaký pořádný dar, neboť sourozenci byli milí a nikdy nikomu neublížili. „Dáme jim takové bohatství, jako má rodina Velikých,“ navrhl jeden z bohů. „Ale ne, s tím by nesouhlasili. Dáme jim nadpřirozenou schopnost ovládat počasí na jejich nejoblíbenější den, jako jsou Vánoce,“ prohlásil další. S tímto návrhem ostatní bohové souhlasili. A tak večer, v den jejich svátku, k nim sestoupil nejvyšší Bůh a řekl: „Rozhodli jsme se, že vám k vašemu svátku dáme ten největší dar. Budete moci ovládat počasí na Vánoce.“ Šimon s Judou poděkovali, ale protože už byl večer, tak ten dar nemohli využít.

Netrpělivě čekali rok, aby tuto schopnost mohli vyzkoušet. Byli nadšeni, stali se na jeden den pány počasí. Tento dar jim zůstal i po smrti a lidé si toho začali postupně všimnout a říkali: „Svatý Šimon a Juda počasí o Vánocích ovládá.“

Michal Martínek, 6. A
Ilustrace: Matěj Franta, 9. B

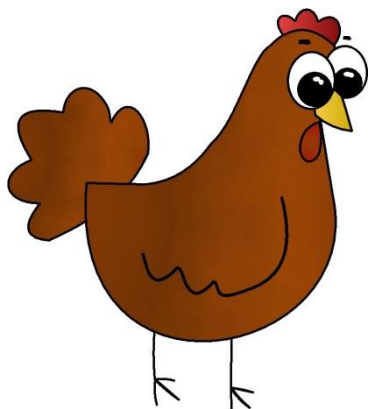
Víte, co je to pranostika?

Pranostika je žánr lidové slovesnosti. Jde o rčení, které se snaží dávat do souvislosti určité meteorologické jevy a roční dobu, založená na dlouhodobé lidské zkušenosti.

Na Nový rok o slepičí krok

Jednou, tři dny před Novým rokem, se na chalupu sjela celá rodina Novotných, aby společně oslavila Silvestr. Jakmile nastal dlouho očekávaný den, všichni přemýšleli nad skutky, které vykonali a které by bylo dobré vykonat. Každý měl i své tajné přání.

Tatínek měl předsevzetí, že příští rok vypije méně piv a opraví rozbité šuplíky, maminka chtěla změnit účes a pro rodinu začít vařit zdravější pokrmy. Zato syn Tomáš o ničem velkém nepřemýšlel. Jeho předsevzetí, jako nekrást mamince čokoládové bonbony ze skříně a trávit méně času na sociálních sítích, se mu zdála nepodstatná a věděl, že je asi stejně nedodrží.

Jeho sestra měla jasno v tom, co chce ve svém životě upravit. Ona sama věděla, že si musí dávat takové cíle, které zvládne splnit. Chtěla si zadat, že začne více cvičit, ale při představě, že se bude dvě hodiny potit v tělocvičně, jí tento sen rychle opustil. Poté si zadávala další úkoly, ale podvědomě věděla, že nemá cenu si narychlo vymýšlet nesplnitelné nesmysly. Moc dobře věděla, že to nejdůležitější na světě je její rodina, přátelé a samozřejmě zdraví. Přála si tedy, aby se příští rok sešli ve stejném složení a měli se i nadále rádi.

Nadcházející ráno byla právě tato dívenka osvícena a jakoby o krok dál než její blízcí. Tatínek, maminka i její bráška se trápili tím, jak dodržet, co si sami sobě slíbili, načež se ona jen potutelně usmívala a užívala si jejich přítomnosti.

Když krtek ryje v lednu, končí zima v květnu

V lese Řáholci, poblíž Jičína, měla zvířátka svůj hlavní stan. Každý týden se scházela, aby projednala události, které se během týdne staly. Měla začít zima, a tudíž si chystala poslední zásoby. Myšky měly plné spížky zrní, králíčci nasušenou trávu a pro jeleny, laně, srnce a srnky myslivci nachystali spoustu slámy a soli. Děti z Jičína dokonce prasátkům přinesly kaštany a žaludy, což zvířátka velmi ocenila. Nastala zima. Všude bylo bílo a jen sem tam se nějaké zvíře mihlo mezi stromy.

Bylo to asi uprostřed zimy v lednu, když měla zvířátka sraz. Sdělovala si důležité věci, když v tom se ozvala rosnička Lenka: „Pozor, pozor kamarádi, sněhu je málo a krtek už dělá krtince. To znamená, že bude dlouhá zima. Šetřete zásoby!“ Ale zvířátka se jí smála. „I ty hloupá, jen nás strašíš!“ „Jak myslíte, ale až nebudete mít nic k jídlu, za mnou nechoďte,“ řekla žabka a hopsala pryč. Žáby totiž v zimě obvykle zalezou do bláta. V lednu bylo ale takové teplo, že skákaly po loukách a močálech.

V únoru se teprve zima projevila. Mrzlo, až praštělo a sníh byl navátý úplně všude. Všechna zvířátka měla hlad, protože si všechno snědla. Teď litovala, že neposlechla rosničku Lenku. Sníh začal tát až v květnu, a když se

rosnička znovu objevila na srazu, zvířátka se omlouvala: „Lenko, moc se ti omlouváme a budeme ti věřit.“

Z toho plyne, že meteorologové by se neměli podceňovat!

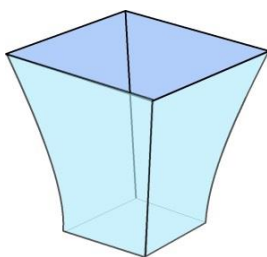
Barbora Zimová, 6. A

Ilustrace: Tomáš Nožička, 9. A

Lucie noci upije

Lucie byla dívka z chudé rodiny, a když osiřela, šla do služby k bohatému, ale zlému sedlákovi. On i jeho děti Lucii ubližovali, dělali jí samé naschvály. Lucie se nemohla nijak bránit a neměla si ani komu postěžovat, musela trpělivě snášet všechna příkoří. Sedlák pro ni vymýšlel nejrůznější úkoly a liboval si, když je nemohla dívka splnit. Jednoho dne, začátkem prosince, měl sedlák zlost na sousedního sedláka, protože nestihl odtáhnout z lesa všechno dříví. Když se zešeřilo, padla mu do rány Lucie. Vyhnal ji ze statku se slovy: „Přines mi víc světla, nebo se nevracej!“ Lucie vyběhla ze statku, přes slzy neviděla pořádně na cestu, a tak se zatoulala až do nejhlubšího lesa.

Prochodila po lese celou noc, až ráno potkala babičku, která seděla na pařezu. Zašla při sbírání šišek dále od chaloupky a únavou se nemohla vrátit zpět. Lucie se nabídla, že jí pomůže. Cestou zpět jí Lucie vyprávěla o tom, co sedlák vymyslel. Když přišli k chaloupce, babička nabídla dívce, aby s ní zůstala. Ale Lucie odpověděla: „Musím se vrátit k sedlákovi, zůstal mi tam v komůrce prstýnek od maminky.“ Babička pokývala hlavou, sáhla do kredence a vyndala starý pohárek na vodu. „Čím více se pohárku napiješ, tím více ubude tmy.“ Lucie poděkovala a vydala se na cestu. Mnoho dní bloudila, až jednou k večeru dorazila k ní hned rozběhl, aby jí zpět na statek. Sedlák se vyhuboval, že byla takovou dobu pryč, ale Lucie na nic nečekala, upila z pohárku a rázem se rozednilo. Sedlák a jeho děti byli překvapeni, že zůstali s pusou dokořán.

Lucie honem zašla do komůrky, posbírala své věci a utíkala co nejrychleji za babičkou.

Martin Hoskovec, 6. A

Ilustrace: Tomáš Nožička, 9. A

Na Hromnice o hodinu více

V jedné vesnici žil statkář Drbohlav. V jeho službách působil čeledín Vašek. Jednoho dne přišel statkář Drbohlav za Vaškem a nařídil mu přivést z lesa plné sáně dřeva. „Jestli do večera nepřivezeš plnou fůru dřeva, tak tě propustím!“ pohrozil mu. Vašek zapřáhl koně a vydal se do lesa na dřevo. Bylo to zrovna na Hromnice a všude bylo plno sněhu.

Práce byla těžká, nohy se mu bořily do hlubokého sněhu, šlo to velice pomalu. Vašek nevěděl, jestli vše do večera stihne. Rozhodl se, že poprosí měsíc Únor, aby mu prodloužil denní světlo o jednu hodinu. „Měsíci Únore, prosím vyslyš moji prosbu!“ zavolal. Po chvíli se ozvalo: „Proč mě voláš?“ „Sedlák mi poručil, abych do večera naložil plné sáně dřeva, jinak mě propustí.“ Únor se nad Vaškem slitoval a denní světlo mu prodloužil. To Vaškovi stačilo, aby saně naložil vrchovatě.

Sedlák se divil, ale Vašek splnil daný příkaz. Od té doby se říká: „Na Hromnice o hodinu více.“

Ilustrace: Adam Novák, 9. A

Michal Svoboda, 6. C

Svatá Markéta hodila srp do žita

Byla jednou jedna paní, která se jmenovala Markéta. Celý týden, od rána do večera, pracovala na poli. Lidé z vesnice jí často říkali, ať si odpočine, že jí práce neuteče. Ale ona jim pravidelně odpovídala: „Nemůžu, mám hodně práce.“ Lidé nad tím kroutili hlavami, ale nemohli nic dělat, jen říkali: „Ona je snad svatá.“

O tom, že si Markéta nechce nikdy odpočinout, se dozvěděl i lesní skřítek. Poprosil hady, kterých se Markéta moc bála, aby 13. července vylezli ze svých děr a trochu Markétu vystrašili. Hady se domluvili a v daný den se potichu plazili žitem a u Markéty zasyčeli. Markéta se hrozně lekla, hodila srp do žita a běžela úprkem domů.

Od té doby lidé říkají: „Svatá Markéta hodila srp do žita.“

Martin Jahodář, 6. A

Martin přijíždí na bílém koni

V jedné malé zemi, v malebné vesničce přímo na úpatí hor, žila rodina chudých pastevců. Lidé to byli chudí, o to více přátelští a dobrosrdeční. Rádi a hojně se scházeli se všemi obyvateli vesničky, příbuznými blízkými i vzdálenými, i s chudými pocestnými.

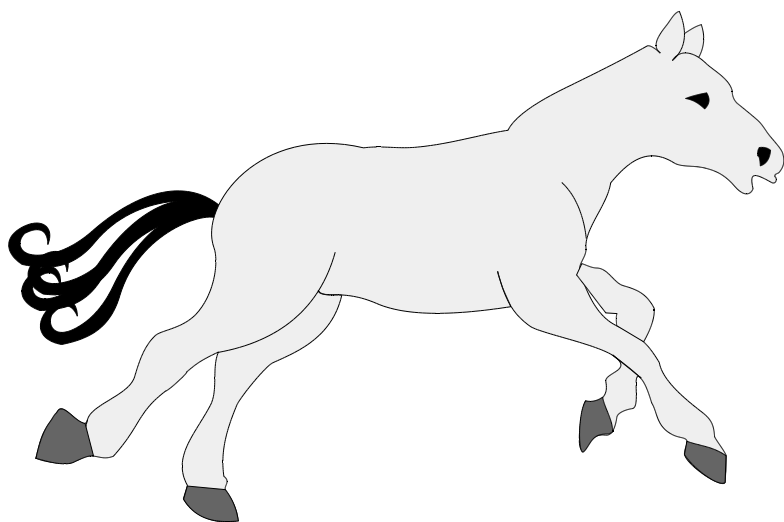
Jednoho dne, na začátku zimy, se v chaloupce zastavil pocestný. Byl to Martin, syn mlynáře z doliny. Ten den hustě sněžilo a Martin v záplavě bílé nadílky sešel z cesty. Chalupníci se o Martina dobře postarali. Byli rádi, že se dozvěděli nové zajímavosti.

„Velmi vám děkuji za milé přivítání a pohostinnost,“ řekl Martin, když druhého dne odcházel. „Kdykoli půjdete kolem, zastavte se u nás, rádi vás uvidíme, hezky se nám s vámi povídalo,“ odpověděli chalupníci.

Od toho dne se pravidelně každý rok zastavil u svých nových přátel v podhorské vesničce. Pokaždé, když přijel, začalo sněžit a on s sebou kromě dárečků, jídla a pití vozil dětem radost v podobě zasněžených kopců. Všichni se na jeho příjezd vždycky těšili a říkali: „Brzy přijede Martin na bílém koni.“

Rčení zlidovělo a lidé si ho říkávají dodnes.

Adéla Aligerová, 6. A

Ilustrace: Daniel Grim, 9. A

Svatá Kateřina strčí housle do komína

Bylo nebylo, za devatero horami a řekami stála jedna vesnice, ve které žila krásná dívka a ta se jmenovala Kateřina. Byla úplně obyčejná jako ostatní dívky z vesnice. Společně trávily spoustu času. Chodily do lesa na jahody, houby, hrály si celé hodiny s panenkami, jindy se honily kolem chalupy a potom poslouchaly příběhy, co jim vyprávěly babičky. Kateřina ale uměla něco navíc, hrála velmi krásně na kouzelné starověké housle, které podědila po svém hodném dědovi a ten je zase dostal od maličké kouzelné víly.

Když povyrostla, zjistila, že u nich v komíně žije zlá a ošklivá Meluzína, která stále dělala: „Fjúúúúúúúúúú a fíííííííííííí.“ Kateřina na ni volala: „Už přestaň, už přestaň, vadí mi to. Bolí mě uši i celá hlava!“ Meluzína jí chtěla vzít housle, protože se jí líbilo, jak krásně hrají. Kateřina byla ale chytrá, nechtěla přijít o své vzácné housle, tak zašla za šikovným houslařem, aby jí vyřezal úplně stejné jako má ona sama. Když jí Meluzína chtěla zase vzít kouzelné housle, tak jí vstrčila napodobeninu houslí do komína. Meluzína byla spokojená a začala hrát na housle. Hrát je silné slovo, bylo to spíše skřípání. Když už to Kateřina nemohla poslouchat, tak Meluzínu začala učit. Trvalo to dlouho, ale nakonec se to Meluzína naučila.

Kateřina a Meluzína se skamarádily a Kateřina jí za odměnu půjčila housle a z Meluzíny se stala díky kouzelným houslím normální dívka.

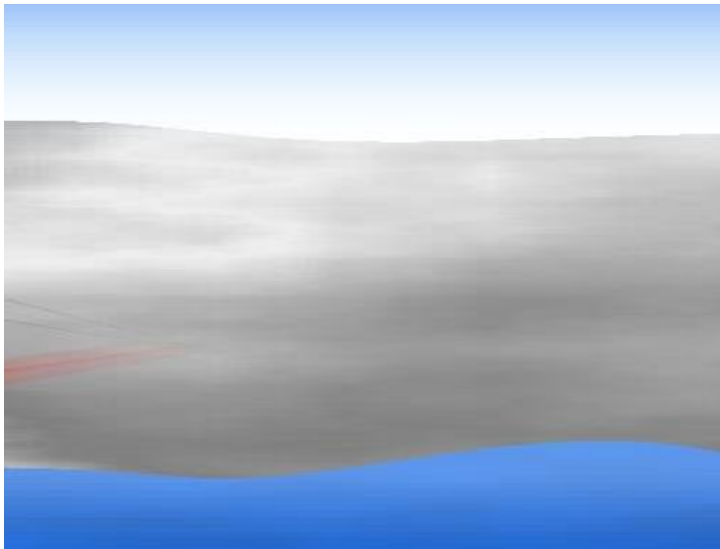
Jakub Kušnir, 6. A

Ilustrace: Barbora Jaklová, 9. A

Svatá Apolena v mlhu často zahalena

Apolenka je holčička, o které si všichni mysleli, že je podivínská. Od malička ji totiž poslouchal vítr.

Jednoho dne se do vedlejšího domu nastěhoval docela normální kluk, který se jmenoval Lukáš. Jako jediný si s Apolenkou hrál, a proto se mu každý posmíval. „Lukáš, Lukáš a Apolena!“ Apolenska zavolala vítr a kluci se již váleli po zemi. Lukáš se lekl. „Co to bylo? Cos to udělala?“ vykoktal. Než stačila Apolenska něco říct, zmizel. Od té doby, když ji uviděl, vzal nohy na ramena. Apolenska byla moc smutná, utíkala k lesu, sedla si ke stromu a brečela celé hodiny. Ze slz, které spadly na zem, se stal potůček. Vítr, který vše pozoroval, se najednou začal valit přímo proti ní. Apolenska si ničeho nevšimla a měla dále sklopenou hlavu. Vítr se zastavil a začal kroužit kolem ní a houstl, houstl, až zbělal. Zahalil Apolensku do krásných bílých šatů

a pohltil ji. Kluci, kteří všechno z dálky sledovali, se rozeběhli do vesnice a volali: „Apolena je v mlhu zahalena.“

Od tohoto dne, jakmile viděli lidé mlhu, říkali: „Svatá Apolena v mlhu často zahalena.“ A ten potůček? Ten tam teče dodnes.

Karolína Chladíková, 6. A

Ilustrace: Patrik Podhajský, 9. A

Na Hromnice o hodinu více

Byla jedna dívka a ta se jmenovala Hromnice. Jméno dostala proto, že v den jejího narození byla bouřka, nebe křižovaly blesky a bylo slyšet dunění hromů.

Hromnice moc ráda dostávala dárky a milovala oslavy. 2. února měla svátek, a proto si v noci přála, aby dostala co nejvíce dárečků. Zaslechl ji skřítek, který uměl plnit i ta nejtajemnější přání. Ve snu jí řekl: „Dobře poslouchej, co ti teď povím. Budeš mít hromadu dáreků, ale ty, které nestihneš rozbalit do setmění, zmizí.“ Druhý den ráno se Hromnice probudila a venku krásně svítilo sluníčko. „Je nádherně, už se moc těším na svoji oslavu,“ prohlásila.

Večer jí přišlo popřát hodně lidí. Najednou někdo vykřikl: „Jú, podívejte!“ Z nebe začaly padat dárky. Byly úplně všude. Hromnice i ostatní děti je začaly sbírat a rozbalovat. Ale dáreků bylo tolik, že to nemohly stihnout. Blížil se večer, pomalu se stmívalo a Hromnice najednou uviděla, že daleko před ní leží velký barevný balík. Honem běžela za balíkem, ale zdálo se, že se jí vzdaluje a že už ho v dálce, kde bylo šero, nevidí. Nevěděla, co dělat, ale v tom ji napadlo poprosit skřítku. Prosila tedy skřítku, aby si mohla tento poslední balíček rozbalit. Ten jí přání splnil a pozdržel sluníčko, které ještě o hodinu déle zasvítilo. A tak si Hromnice stihla rozbalit svůj největší dárek.

Od té doby skřítek každý rok na Hromnici raději prodlužuje den.

Matěj Havelka, 6. C

Ilustrace: Patrik Podhajský, 9. A

Na svatou Kateřinu, schováme se pod peřinu

Kdysi dávno žila v málem domě uprostřed vesnice dívka, která se jmenovala Kateřina. Jednoho dne měla Kateřina zvláštní sen. Zdálo se jí, že zima přijde o něco dříve než jindy. Ráno všem ve vesnici řekla: „Lidičky, poslouchejte mě. Zdálo se mi, že se blíží velká zima.“ Lidé kroutili hlavami, ale nikdo jí nevěřil.

Kateřina se začala připravovat na příchod zimy. Vesničané dělali pravý opak, nikdo z nich si nenasekal dříví, nenaplnil komory jídlem a podobně. Jak předpověděla, tak se i stalo. Druhý den napadla spousta sněhu, všichni mrzli a byli zachumlaní pod peřinou, ale to jim moc nepomohlo. Kateřina si hověla v teple, protože zimu čekala.

Ale Kateřina byla od přírody dobrácká, a tak pozvala celou vesnici k sobě domů, aby se zahřáli. Když se všichni usadili k ohni, začali si zpěvovat: „Na svatou Kateřinu, schováme se pod peřinu!“

Štěpán Havrillai, 9. B

Ilustrace: Hadži Nikolová, 9. A

Na svatého Martina kouřívá se z komína

Kdysi dávno se narodil chlapec Martin, byl to docela obyčejný kluk z prosté rodiny. Nebyl rozmazlený, naopak byl velice hodný a milý, vždy pomohl rodičům i ostatním.

Jednoho dne se rozhodl, že se vydá do světa hledat nevěstu. Matka ho nechtěla za žádnou cenu pustit. Nakonec svolila, ale Martin jí musel slíbit, že se vrátí v pořádku a zdrav. Na svých cestách zavítal i do malého království, kde uviděl krásnou dívku, která se trápila tím, že byl už listopad a nikde nebyl ani kousek sněhu. Martin se rozhodl dívku utěšit a slíbil, že brzy začne sněžit. Ale ona mu nevěřila. Martin se usmál, políbil dívku na čelo a co se nestalo! „Sníh, sníh!“ zvolala dívka. Se sněhem se i značně ochladilo, a tak pozvala dívka Martina k sobě domů, aby se zahřál. Doma zatopila v kamnech, až se z komína kouřilo. Martin zjistil, že dívka je ve skutečnosti princezna. Martinovi se líbila, on se líbil jí, a tak se konala svatba.

Lidé v království věřili, že je Martin svatý, a proto vymysleli pranostiku: „Na svatého Martina kouřívá se z komína.“

Natálie Vlčková, 9. B

Ilustrace: Tomáš Nožička, 9. A

Na svatého Valentýna zamrzne i kolo mlýna

Jednoho dne, kdy mráz už utíkal pryč, se jeden zamilovaný pár vydal na svatého Valentýna na pěknou procházku. Při krásném západu slunce, kdy červánky pluly po obloze, pomalu došli ke starému mlýnu. Mladík uviděl nedaleko lavičku, očistil ji a oba se usadili. Zahleděli se do očí a řekli si spoustu nádherných slov.

Znenadání přišel večer, nebe bylo obsypáno spoustou hvězdiček a měsíc svítil jasně. V tu chvíli se ve mlýně rozsvítilo světlo. Mladík, jako kdyby čekal na tuto chvíli, vytáhl růži, bonboniéru a z kapsy malou krabičku. Dívka údivem otevřela oči, když v krabičce uviděla nádherný prsten. „Žádám tě o ruku.“ zaznělo z mladíkových úst. Byl to tak nádherný okamžik, že mlýn z toho zhasnul a zamrznul.

Od té doby tam u mlýna sedávají milenci a šeptají si zamilovaná slovíčka.

Viktorie Čukanová, 6. C

Ilustrace: Anna Jarolímová, 9. A

Březen, za kamna vlezem

Tato pranostika vznikla ve středověku. V této době byla v království Swádů strašlivá zima. Lidé se třásli chladem nejen v chalupách, ale i v hradech a zámcích.

Jednoho dne si při sklence vína povídal Jorl Meriga, pán tamějšího hradu, se svým přítelem Bojerem Barchou o neustálé zimě, při tom se halili do tlustých kožichů a stejně se pořádně nezahřáli. Chvillemi netečně koukali do plamenů a najednou Jorl vykřikl: „Mám to!“ Chvíli se radili, přemýšleli, kreslili a nápad byl na světě. Vynalezli kamna. Na svůj vynález byli náležitě pyšní. Lidé byli nadšeni, a tak přátelé začali vyrábět kamna ve velkém. Jejich výrobek se dostal i za hranice jejich země. A protože se lidé mohli zahřát u kamen již v březnu, tak se říká: „Březen, za kamna vlezem.“

Matěj Franta, 9. B

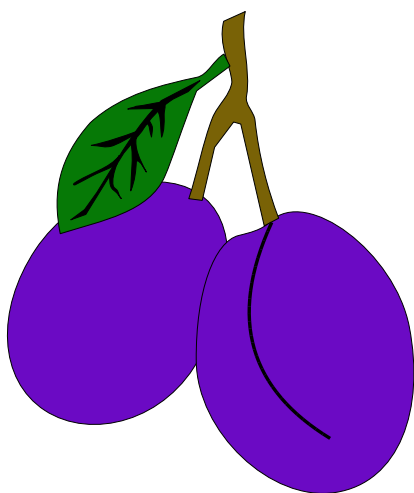
Děšť svaté Žofie švestky ubije

Byla jednou jedna Žofie, která neměla ráda švestky. Měla ale smůlu, protože rodiče vlastnili velký sad se švestkami. Každý rok byla velmi bohatá úroda. A tak Žofiina maminka často vařila švestkové omáčky, pekla buchty a koláče se švestkami, dělala švestkový nákyp apod. Žofie stále přemýšlela, jak se těchto jídel zbavit. A tak jí jednou napadlo, že kdyby nebyla žádná úroda, tak by se nevařila žádná švestková jídla a ona by je nemusela jíst.

Přemýšlela a přemýšlela, jak by to provedla. Nejdříve zkoušela přemluvit špačky, protože věděla, že špačci mají rádi třešně, zda by nechtěli ozobávat švestky. Ale špačci prohlásili: „S tím na nás nechod'. Švestky jsou moc velké, do toho nejdeme.“

Také ji napadlo, že by mohlo pomoci sluníčko, švestky by se pod jeho paprsky spálily. Ale dopadlo to úplně jinak. Na sluníčku jich dozrávalo ještě více. „Voda!“ vykřikla. „Mohla bych je polévat vodou, aby shnily.“ Jak řekla, tak udělala. Chodila od stromu ke stromu a lila na ně vodu. Lidé ji viděli a začali říkat: „Děšť svaté Žofie švestky ubije.“

Michal Martínek, 6. A

Ilustrace: Patrik Podhajský, 9. A

Září jezdí na strakaté kobyle

Žil byl jeden sedlák, který choval strakaté koně. Bydlel až na kraji města, a kdyby tam nebydlel, tak se mu tato příhoda nikdy nestala. Jednoho dne na konci září k sedlákovi přijel mužiček, který hrál všemi podzimními barvami. Ale nejdivnější bylo, že mužiček přijel na podzimním listí. Sedlák z toho byl trochu vedle, ale pozval mužička dál a pohostil ho ve svém domě. Jak se brzy ukázalo, mužiček byl velice příjemný společník, se kterým se dalo povídat o všem možném. Když dopovídali, byla už tma, a tak sedlák nabídl mužičkovi nocleh.

Ráno prohlásil mužiček, že se skvěle vyspal a posnídal a že pomalu vyrazí na cestu. Najednou se ale otočil a zeptal se: „Víš, kdo jsem?“ „Nemám tušení.“ prohlásil sedlák. „Já jsem Září.“ Sedlák si pomyslel, že přeci Září nemůže jezdit na listí a rozhodl se, že mu daruje jednu ze svých nejlepších kobyl.

Září byl velice dojatý, poděkoval za laskavost a odjel na strakaté kobyle a na památku mu nechal své listí, které mělo kouzelnou moc.

Od té doby se říká: „Září jezdí na strakaté kobyle.“

Ilustrace: Hadži Nikolová, 9. A

Přijde Václav, kamna připrav

Byla jednou jedna vesnička a v té bydlela rodina, která se jmenovala Kramná. Paní Kramná je hrozně moc hodná a má tři sny. První syn se jmenuje Václav, druhý syn Karel a třetí Miroslav. Václav je vystudovaný klempíř, Karel je kovář a ten nejmladší benjamínek rodiny Miroslav je kněz. Paní Kramná je na všechny své syny moc pyšná. Václav je celý rok pryč, jen na rodinné oslavy se vždy vrací domů. Karel pomáhá paní Kramné a pracuje blízko domu. Miroslav pracuje v místním kostele, kam každou neděli paní Kramná chodí na bohoslužbu.

Václav pracuje daleko od domova a paní Kramná se vždy těší, až přijede domů na rodinnou oslavu. Nastal podzim a blížil se Václavův svátek. Paní Kramná se velmi těšila, až svého syna zase uvidí, nakoupila samé dobroty, napekla, navařila a přichystala vše, co bylo potřeba, ale zapomněla na kamna.

Nastal dlouho očekávaný den a paní Kramná s celou rodinou vyhlížela netrpělivě svého syna. V ten den strašně mrzlo, nastala ukrutná zima. Paní Kramná tušila, že na něco zapomněla, ale ať přemýšlela, jak přemýšlela, nemohla na to přijít. Najednou si vzpomněla. „Nemáme kamna!“ vyhrkla. Lekla se, neboť vytopení takového baráku trvá neuvěřitelně dlouho. Zavolala na Karla: „Přijde Václav, kamna připrav.“ Karel utíkal pro kamna, Miroslav běžel k sousedům pro druhá kamna, aby tam bylo co největší teplo, než Václav přijede. Za hodinu Václav přijel a byl hrozně rád, že se z té ukrutné zimy mohl schovat do tepla.

Paní Kramná s rodinou oslavila Václavův svátek a poznamenala si, že na 28. 9. musí vždy připravit kamna, protože přijede Václav.

Tereza Kotoučková, 6. C

Ilustrace: Daniel Grim, 9. A

Od Panny Marie Sedmibolestné teplota rychle poklesne

Budu Vám vyprávět o dívce, která se jmenuje Marie Sedmibolestná. Byla moc krásná a chytrá. Nejraději trávila dny na ledě, kde trénovala, protože to byla velmi nadaná krasobruslařka. Měla své kamarády, rodinu a samozřejmě krasobruslení.

Marie se v sobotu 15. září chystala na závody. Ráno vstala a odjela s maminkou do Prahy na stadion, kde se závody pořádaly. Na stadionu si uvědomila, že si zapomněla sbalit s sebou teplé kalhoty a bundu, takže se musela jít rozhybat na led jen v tenkých legínách a tričku. Byla jí hrozná zima, ale vydržela. Později se převlékla do svého dresu, tenkých růžových šatiček nad kolena, ve kterých mrzla ještě více. Do jejího výstupu chybělo jen pár chvil. Netrpělivě vyčkávala, až vyhlásí její jméno. „Nyní nastoupí Marie Sedmibolestná!“ oznámil moderátor mikrofonem na celou halu. Marii se roztřásla kolena nervozitou, že se sotva mohla pohnout z místa. Nakonec se odhodlala a vyjela, maminka jí ještě stačila popřát štěstí. Ozvala se hudba a z Marie rázem spadl veškerý strach, její sestava byla velkolepá, jedno jediné oko nezůstalo suché. Po skončení diváci začali hlasitě tleskat a výskat. Marii se náhle udělalo nevolno, začala se jí motat hlava, do šatny došla bílá jako stěna. Maminka se zděsila: „Co ti je?“ ptala se úzkostlivě. Odpovědi se však nedočkala, neboť Marie omdlela. Když otevřela oči, ležela v šatně na lavičce zabalená do tlusté teplé deky. Vedle ní seděla maminka a starostlivě na ni koukala. „Co se stalo?“ „Zdravotník zjistil, že máš zimnici, a proto jsi omdlela.“

Marie se zimnice už nikdy nezbavila, kdykoli rychle klesne teplota, hned se roztřeše.

A tak vzniká pranostika: „Od Panny Marie Sedmibolestné teplota rychle poklesne.“

Andrea Hořínková, 9. B

Ilustrace: Anna Jarolímová, 9. A

O Petru prší, po třicet dní déšť se vrší

Ahoj, jsem Petr, malý hubený světlovlasý kluk, který má v celém svém životě smůlu. Bydlím v malé vesničce, kde moc neprší a je tady celkem sucho. Ale to se změní v den mého svátku. Chcete vědět proč? Poslouchejte.

Byl normální všední den. Šel jsem jako každé ráno do pekárny pro čerstvé rohlíky a najednou slyším otravného kluka z vedlejšího domu. „Ahoj, kazisvětě. Co budeš dnes dělat?“ Nevšiml jsem si ho, koupil rohlíky a vrátil se zpět domů. „Všechno nejlepší k svátku, Petře,“ řekla mi maminka a podala mi dort se zapálenou svíčkou. „Sfoukni svíčku a něco si přej,“ dodala. „Prosím, ať u nás nemáme takové sucho!“ přál jsem si v duchu a sfoukl svíčku. Zavřel jsem oči, doufal a čekal..... Po chvíli jsem uslyšel, jak nám na střechu něco lehounce ťuká. „To je déšť!“ vykřikl jsem a běžel se podívat k oknu. Pršelo celý den, celou noc, další den také a další den, déšť neustával.

Nakonec se, můj milý deníčku, moje přání vyplnilo, ale trvalo dlouho. Pršelo skoro měsíc.

Tereza Hvězdová, 6. A

Ilustrace: Matěj Franta, 9. B

Svatý František zahání lidi do chýšek

Byl jednou jeden chlapec, který nosil jméno František. Byl velice šikovný, nadaný, ohleduplný. Jakmile někdo požádal o pomoc, neváhal a přispěchal. Bydlel v takové malé vesničce jménem Shinsoo. Žil jen s otcem, protože jeho maminka zemřela při porodu. Otec z něj vychovával dobrého a hodného člověka. Celá vesnice ho měla velice ráda a lidé mu říkali Franto.

Když František dosáhl věku 15 let, chtěl se vydat do světa. Tatínek nejdřív nesouhlasil, ale nakonec ustoupil a Frantovi to povolil. Tak si milý Franta sbalil všechny své věci a vyrazil na cestu. Šel asi hodinu a najednou uviděl, jak se začíná černat obloha a v dálce se nebezpečně blýská. Okamžitě se otočil a běžel zpátky do vesnice, aby všem oznámil, že se žene obrovská bouřka. Doběhl celý udýchaný,

chvíli nemohl promluvit. Lidé se divili a ptali se: „Proč ses vrátil? Stalo se něco?“ Konečně ze sebe František dostal kloudnou větu. „Okamžitě běžte do svých chýšek! Blíží se ohromná bouře!“ zvolal a popostrkoval vesničany do jejich chýšek. Po chvíli už venku nebyla po nikom ani stopa.

Nejprve se přihnal veliký vítr, hromy a blesky křížovaly oblohu. Bouře trvala skoro půl dne, lidé se dívali z oken, nikomu se nic naštěstí nestalo a všechno dobře dopadlo. A za to, že Franta upozornil a zachránil všechny lidi z vesnice před velkou bouří, si vysloužil jméno svatý František.

Luboš Černohorský, 9. B

Ilustrace: Patrik Podhajský, 9. A

Ondřej mosty staví, Jiří je odplaví

Jednoho dne se narodil malý Ondřej. Už od malička rád kreslil různé návrhy bytů, parků atd. O pár let později se narodil Ondřejův mladší bráška Jiří. Jiří od malička spíše zlobil, a proto neměl moc dobrý prospěch ani ve škole. Narozdíl od něho měl Ondřej samé jedničky, a proto mu jeho rodiče koupili počítač, kde mohl rozvíjet své znalosti. Jiřímu nic nekoupili, protože měl ve škole věčné problémy se spolužáky i učiteli, dobře se také neučil a kvůli tomu musel chodit do knihovny a tam si číst různé odborné knihy.

Jak plynuly roky, tak se Ondřej dostal do deváté třídy. Jirka byl moc smutný za to všechno, co provedl, ale nedokázal se omluvit. Ondřej si udělal zkoušky na střední školu a tam potom mohl dále

rozvíjet své architektonické umění. Když byl Jiří v deváté třídě, tak bohužel zkoušky neudělal a musel opakovat ročník. Jak tak ty roky plynuly, tak se z Ondřeje stal architekt a z Jirky popelář. Ondřej dostal skvělou nabídku na stavbu mostu v nedalekém městě. Ondřej tuto nabídku přijal.

Jiřímu se to nelíbilo a také Ondřeji záviděl. Ze závidění se dělají hrozné věci, a tak i Jiří vymyslel nedobrý plán. Každý večer, když Ondřej opustil stavbu mostu, tak ho Jiří poničil, voda stále prosakovala. Ondřej netušil, proč jsou s mostem takové problémy a nakonec stavbu opustil. Nikdy svůj most nedokončil.

Eliška Ryšánková, 6. C

Ilustrace: Patrik Podhajský, 9. A

Na svatého Knuta přichází zima krutá

Kdysi dávno žil v jednom městě v Norsku skvělý pianista. Byl to vždy upravený a dobře vypadající mladík. Rád navštěvoval kavárny a restaurace, kde měl možnost si zahrát. Pokaždé, když usedl za klavír, ostatní přestali cokoliv dělat a poslouchali jeho úžasnou a tajemnou hru. Písně si skládal sám, i proto získal spoustu

obdivovatelů. Nikdo neznal jeho jméno, nikdo nevěděl, odkud pochází. Vždy se zjevil odnikud, a stejně tak i zmizel. Brzy o něm vědělo celé město, zanedlouho i celé Norsko a poté i celý svět. Spousta lidí navštěvovala město proto, aby ho potkali, ale jen malému počtu z nich se to podařilo. Muž za svá vystoupení nechtěl peníze, i když mu je lidé nabízeli. Hrál pro sebe, pro potěšení a pro zábavu.

Hodně bohatých nebo vlivných lidí se ho snažilo přilákat, nabízeli mu práci a hromady peněz, ale on vždy odmítl. Za tu dobu se ho také několik lidí snažilo vystopovat nebo sledovat, ale pokaždé se jim ztratil.

Roky plynuly a jeho sláva pomalu odeznívala. Už sem nejezdilo tolik lidí, slavní a bohatí se nezajímali o tajemného hudebního génia, lidé začali zapomínat. Muž se objevoval zřídka na místech, kde mohl hrát. Stárl a jeho zapálení do hry chřadlo, až nakonec přestal hrát úplně.

Bylo přesně 19. 1., když v Norsku vypukla jedna z nejhorších zim. Mnoho lidí, hlavně chudých, přišlo o život a s nimi i tajemný pianista. Až poté co zemřel, zjistili, že se jmenoval Knut. Neměl domov, i když mohl být milionář. Na jeho počest tak lidé pojmenovali den 19. 1. jako den svatého Knuta, kdy přišla zima krutá.

Karolína Volejníková, 9. B

Ilustrace: Jana Havrdová, 9. A

Svatá Viktorie obrázky na okna ryje

Za horami a řekami žila královna Viktorie, která milovala hudbu, ale nesnášela malování. Každý den chodila po vesnici a kontrolovala, jestli náhodou někdo něco nemaluje. Koho přistihla, toho krutě potrestala. Lidé z toho byli nešťastní. Vždyť malé děti si přece tak rády malují, a teď nemůžou. Lidé si o tom povídali, až se to dostalo k čarodějnici, která bydlela v hlubokém lese. Čarodějnici se to zdálo hloupé, a tak se rozhodla navštívit vesnici.

Před jednou malou chaloupkou si sedla na stoličku a začala malovat obrázek na velké bílé plátno. Právě kolem projížděla královna Viktorie. „Co to děláš? Víš, že je to zakázané! Okamžitě pošlu pro strážce a ty tě strčí do vězení.“ řekla jí rozzlobeně. Čarodějnice jí v klidu odpověděla: „Jsi tak namyšlená a zlá, potrestám tě. Budeš muset na svůj svátek rýt obrázky na okna.“ Jak to dořekla, královna i s čarodějnici zmizely.

A jak to s ní dopadlo? To nikdo neví. Avšak každý rok, na svátek Viktorie, se na oknech objeví vyryté obrázky. Od té doby se praví: „Svatá Viktorie obrázky na okna ryje.“

Tereza Růžičková, 9. B

Ilustrace: Daniel Grim, 9. A

Svatá Agáta bývá na sních bohatá

Byla jedna rodinka, která se jmenovala Novákovi. Byli šťastni, že mají takovou krásnou holčičku a chlapečka. Bohužel byli docela chudí a neměli, co by chtěli, ale i přesto byli spokojení.

Starší kluk se jmenoval Petřík a mladší holčička se jmenovala Agáta. Děti si nikdy nestěžovaly, že mají málo hraček, oblečení než ostatní děti. Když starší Petr odešel na vojnu, chtěla si Agáta trochu změnit pokojík, nakoupit nové oblečení a taky potřebné věci do školy, ale rodiče na to neměli peníze. Ona sice věděla, že za to nemůžou, ale už nechtěla být chudá, a tak se Agáta jednou naivně zeptala: „A mami, kdybych odešla z domu, byla bych konečně bohatá?“ „Zlatíčko, to nevím, ale já tě nikam nemůžu pustit, ještě nejsi plnoletá, víš?“ odpověděla maminka. Agáta jenom přikývla.

Agáta o tom velmi často přemýšlela, jaké by to bylo odejít z domova. Jednou se rozhodla, že navštíví svého bratra, že se podívá, jak se asi má na vojně, a jestli nestrádá. Dostala bláznivý nápad. „Uteču z domu! Pojedu do Krkonoš, tam má přece babička s dědečkem chaloupku.“ A tak se ráno sbalila, otevřela okno a vyskočila na ulici. Nevěděla ale přesně, kudy má jít. Po několika hodinách si nebyla jistá, zda udělala správnou věc. Byla by 100x radši, kdyby se zase mohla vrátit domů a být zase chudá. A do toho začala strašná chumelenice. Agáta klesla k zemi a třásla se zimou. Potají se modlila, aby ji někdo objevil. A taky ano, Agátu našel starý pán, který šel okolo na procházku a zavedl ji domů. Maminka a tatínek zvolali: „Holčičko, kde jsi byla, měli jsme hrozný strach, že se ti něco přihodilo!“ Agáta jim s pláčem vpadla do náruče a prohlásila: „Víte, co je největší bohatství? Když vás sníh přesvědčí, že největší bohatství je rodina a domov.“

A od té doby se mezi chudými, ale i bohatými říká: „Svatá Agáta bývá na sních bohatá.“

Eliška Doležalová, 6. A
Ilustrace: Matěj Franta, 9. B

Po svaté Tereze mráz po střechách leze

Jednou, když šla Terezka ze školy, uviděla svoje kamarády, jak lezou pro střeše pana Mráze, který neměl rád, když ho někdo obtěžoval. Maruška na ni zavolala: „Pojď za námi!“ Ale Terezka se velmi bála, a tak dělala, že neslyší, a běžela domů.

Druhý den se opakovala podobná situace, tentokrát kamarádi lezli po komíně a volali: „No tak, neboj se a vylez sem!“ Kluci utrousili: „To trdlo se bojí sem vylézt, úplně jako malá holka.“ A to už Terezka nevydržela a zakřičela na ně: „Já se vůbec nebojím, klidně tam vylezu!“ Ale dušičku měla moc malinkou. Přesto se odhodlala a lezla. Vtom jí uklouzla noha a zabořila se do díry na střeše a jedna taška ze střechy slétla přímo do středu stroje na mráz. Mrzutý, starý pan Mráz tu ránu slyšel a šel se podívat, co se to tam děje: „Co se to tam stalo?“ říkal si. Když konečně dobelhal ke stroji, uviděl Terezčinu nohu, jak visí ze střechy dolů. Studený mráz utíkal ze stroje a pokrýval veškeré střechy ve vesnici, včetně té jeho. Když se pozorněji podíval, zjistil, že noha patří Terezce.

Celá situace mu přišla k smíchu a už křičel na celou vesnici: „Po svaté Tereze mráz po střechách leze!“

Karolína Chladíková, 6. A

Po svaté Tereze mráz po střechách leze

V jedné malé vesničce Veselí žili rodiče s děvčátkem jménem Terezka. Každý je měl moc rád, ale Terezku nejvíc. Terezka byla hodná, milá, chytrá a pozorná dívka. Každému dovedla pomoci a vykouzlit mu na obličej úsměv.

Každý rok její rodiče připravovali velkou narozeninovou oslavu, na kterou pozvali celou vesnici. Terezka dostala spoustu dárků, například dort, panenku, pastelky, šaty.... Lidé si všimli, že jakmile odcházejí z oslavy, začíná mrznout. Nejdříve tomu nepřikládali žádnou váhu, ale protože se to opakovalo rok, co rok, začali si říkat: „Po svaté Tereze mráz po střechách leze.“

Ilustrace: Šimon Bocksteffel, 9. A

Tereza Kotoučková, 6. C

O svaté Anežce od kamen se nechce

V jednom malém městě bydlela rodina Jantarových. Měla velký rodinný dům, kde bydleli všichni od babičky až po vnoučata.

Jeden zimní sychravý den se narodila nejstarší vnučce krásná holčička, kterou pojmenovali Anežka po zesnulé prababičce. Prababička byla velmi malého vzrůstu, drobounká, hodná a krásná. „Podívejte se, je to celá prababička, ty vlásky, očička, úsměv,....“ prohlásila babička, když ji poprvé spatřila. Malá Anežka ji od prvního pohledu byla velmi podobná.

Jakmile se narodila, hned se začala třást zimou, a proto s ní seděla maminka celé dny u kamen. U kamen se začali scházet i ostatní členové rodiny, neboť Anežka byla nejen krásná, ale i roztomilá, každý si chtěl s Anežkou hrát a povídat si s ní. I takto mohla vzniknout pranostika: „O svaté Anežce od kamen se nechce.“

Michaela Sobolová, 9. B

Na svatého Řehoře, čápi letí od moře

Před mnoha a mnoha lety žil chlapec jménem Řehoř. Narodil se na jaře. O pár let později si všiml, že se čápi vrací od moře vždy na jeho svátek. Postupně si toho začali všimnout i ostatní lidé z vesnice. „Viděla jste čápy?“ „Jo, jo, je tady Řehořův svátek a čápi opět přiletěli.“ Shodli se, že den Řehořova svátku je dobrý pro pozorování čápů.

Druhý den si běželi koupit dalekohledy a těšili se na další jaro. Postupem let zjistili, že se čápi opravdu vrací od moře na Řehořův svátek a od té doby se říká: „Na svatého Řehoře, čápi letí od moře.“

Jakub Zeman, 6. C

Říjen a Březen rovné jsou ve všem

Když někdy poletíte letadlem na dovolenou, nezapomeňte se zastavit v počasovém zámku. Žije tam např. mocný vládce Moudrý rok, roční období, měsíce a různé přírodní podmínky (např. Moudrá vložka, Zuřivý hrom, Upovídaný vítr).

Jednou se v tom počasovém zámku hádají Říjen a Březen. Březen říká: „Kdybys, Říjne, předal vládu rychle Listopadu, tak by potom přišla brzy zima a hned zase jaro.“ Říjen protivně odpovídá: „Nesnáším jaro! Pořád zpívají ptáci a z toho mi třeští hlava.“ Moudrý rok se rozhodl, že už dál nebude poslouchat to hádání, a tak jim řekl: „Hele, vy dva, všimli jste si někdy, že kromě vás se tady v celém zámku nikdo nehádá?“ „Ale hádá,“ štekne nafoukaný Březen. Říjen skočí Březnu do řeči: „Hrom pořád burácí.“ „Dobrá, ale hromu vždy pomůže hádky rozehnat vítr. Zajděte večer k Upovídanému větru do restaurace a popovídejte si jako normální počasí,“ navrhuje Moudrý rok. „Dobře, půjdu, ale Říjne, obleč si lepší listí,“ říká Březen. „No dobrá,“ souhlasí Říjen.

Říjen a Březen se sejdou večer u Upovídaného větru, nikdo nepřijde ani o minutu dřív, ani o minutu déle. Když si sednou ke stolu pro dva, přiběhne k nim Upovídaný vítr a spustí: „To jsou k nám hosti, nikdy by mě nenapadlo, že vy dva půjdete spolu do restaurace.“ „Mlč,“ okřikne ho Březen. „Nesnáším upovídané lidi, kéž by neexistovali,“ odpoví Říjen. Pak si objednájí oba dva stejný větrný plátek masa s letními bramborami a k pití dešťovou vodu.

Po jídle jsou na sebe milí a společně odejdou ukázat si své zámecké pokoje. Zjistí, že mají skoro stejný pokoj: postel z oblaků, duhový stůl, stromy s trochou listí a další a další věci. Dojde jim, že jsou hodně podobní a mají si co říct. Pak si klidně popřejí dobrou noc a zalezou každý do své oblakové postele.

Druhý den ráno si celý počasový zámek šušká: „Říjen a Březen rovné jsou ve všem.“ Nejdříve si to nechtěli přiznat, ale pak se jen usmívali.

O svatém Tomáši meluzína straší

Chcete vědět, jak tato pranostika vznikla? Tak já vám to povím. Žil byl jeden chlapec Tomáš, který bydlel v malé a chudé vesnici, ve které přebývala i nevychovaná meluzína, která ráda strašila, protože byla mladá a nerozumná.

Meluzína nejraději strašila staré lidi, protože se stále hodně lekali. Tomášovi to už vadilo, jak straší staré lidi, a chtěl do toho zasáhnout. Stále říkal meluzíně: „Už přestaň, tím ubližuješ lidem!“ Meluzína na to odpověděla: „Ne, a ne, a ne, baví mě to!“

Meluzína strašila několika způsoby, někdy třeba znenadání a z úkrytu zapištěla, jindy třeba lidem odfukovala pověšené prádlo ze šňůry, shrabané a usušené seno z kupek, babičkám strhávala uvázané šátky z hlavy a dědečkům odnášela klobouky a čepice. Největší potěšení jí dělalo, když na ně bafala a oni se lekali, až se strachem klepali.

Celý rok Tomáš Meluzíně domlouval, ale ona stále nepřestávala. Jednou došla Tomášovi trpělivost, rozzlobil se a zavřel meluzínu do komína tak, aby nemohla vyletět. Meluzína hrozila, prosila, plakala. „Mně se v komíně nelíbí, pusť mě!“ Tomáš dělal, že neslyší, ale nakonec odpověděl: „Vidíš, jaké to je, když ubližuješ ostatním!“ Nakonec se nad meluzínou slitoval, neboť mu slíbila, že bude strašit lidi jen o Tomášových svátcích.

Nakonec se meluzína poučila a strašila lidi jen kvílením z komína.

Jakub Kušník, 6. A

Ilustrace: Nina Cenková, 7. B

Pankrác, Servác, Bonifác jsou ledoví muži

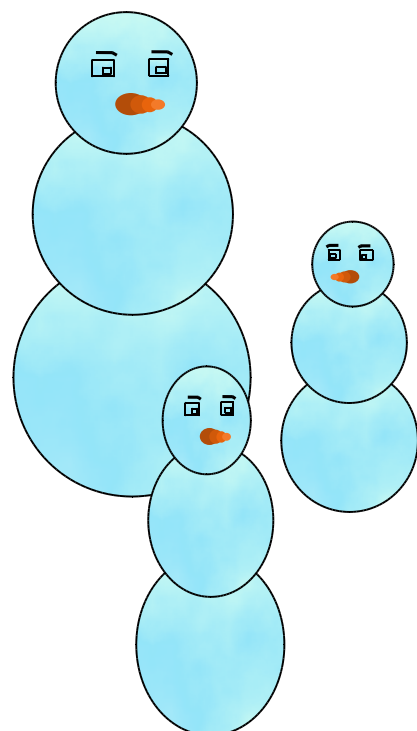
Již od malička byli Pankrác, Servác, Bonifác dobří kamarádi. Když povyrostli, přibrali do své party Žofii, která dělala výborné svačinky. Chlapci ji měli rádi, protože na ně byla hodná, ale hlavně jim dovedla uvařit samé dobroty.

Jednou v zimě se konala ve vesnici oslava a kluci byli vybráni, aby šli za „ledové muže“. Pocta to byla veliká, ale oni neměli kostýmy a průvod byl již za týden. „Co budeme dělat?“ ptal se Servác. „Musíme to odříct, nedá se nic dělat.“ prohlásil Bonifác. „Nedělejte paniku, kostýmy vám ušiju, žádný problém.“ řekla Žofie. Jak řekla, tak se i stalo.

Kluci byli velmi nervózní a nedávali velký pozor, a tak se Servácovi stalo, že při jedné zatáčce spadl z vozu. Bonifác se začal smát, až se mu zamotala hlava, vykřikl a koně, kteří táhli vůz, se splášili a vydali se na zběsilý úprk. Pankrácovi celá situace připadala směšná, smál se, až se ohýbal a při tom mu praskly kalhoty. Ostudě tedy neunikl ani jeden z nich. Celá vesnice z nich měla legraci a nikdy na tento den nezapomněli.

Když se potom o dlouhých zimních večerech nudili, vyprávěli si tyto příběhy. Od těch dob se ve vesnici říká: „Pankrác, Servác, Bonifác jsou ledoví muži.“

Magdaléna Kořínková, 6.A

Ilustrace: Daniel Grim, 9. A

Je-li říjen velmi zelený, bude leden hodně studený

Když Moravané v říjnu vybírali brambory a pálili natě, divili se, proč jsou natě tolik zelené. Farmář Přemysl Vodička si myslel, že nahoře nad námi je někdo – bůh úrody, který ovládá všechny rostliny. Ale Karel Zákavský si myslel, že to je tím, že hodně pršelo a bylo dobré počasí, které vyhovuje rostlinám. Protože po každé sklizni úrody a po vánočních svátcích mrzlo, až praštělo. Kdo měl pravdu?

Lidé z obce Šumvald se hádali, kdo z těch dvou nejbohatších farmářů má pravdu a hledali odpovědi, jak to s těmi natěmi je. Inu, bylo to tak, sklidily se zelené natě a po Vánocích mrzlo, až praštělo. Nakonec do města pozvali Ing. Renátu Laštovičkovou, odbornici na rostliny, a ta zjistila, že má pravdu Karel.

Když Renáta po své veliké kariéře zemřela, prohlásili ji za svatou. A od té doby se říká: „Je-li říjen velmi zelený, bude leden hodně studený.“

Ilustrace: Barbora Jaklová, 9. A

Tereza Šunová, 6. C

Na svatého Jáchyma, skončila se už zima

V dalekém království žil král se svou dcerou Erikou. Královna po porodu zemřela a král slíbil Zimní královně, že si ji vezme za ženu. Ale svůj slib nedodržel, a proto v den princezniých 18 narozenin Zimní královna princeznu zaklela a unesla do svého zámku vysoko v horách. „Zachránit tě může jen pravá láska.“ řekla princezně. Jakmile princezna zmizela, nastala v celém království zima.

Král byl velice zarmoucený, ale jeho podkoní Jáchym, který princeznu tajně miloval, mu slíbil, že ji vysvobodí. A jak řekl, tak udělal. Vydal se na cestu, prošel hory, doly, pole, proplaval moře a pak došel do hor a na vysoké hoře spatřil zámek.

Jeho statečnost, odvaha a láska princeznu osvobodila. A najednou zima pominula a přišlo jaro. Lidé v království se radovali a volali: „Na svatého Jáchyma, skončila se už zima!“

V březnu vítr břízy fouká

Jednoho dne na konci března se mladičká bříza, která stála na vysokém kopci, skamarádila s větrem. Vítr jí každou chvíli načechral listí, rozhýbal větvičky. A tak to šlo rok co rok, až bříza dospěla. Co se nestalo? Šlo kolem pár výrostků, kteří se nudili a přemýšleli, co by provedli. Uviděli osamocenou břízu, a tak je napadlo, že jí utrhnou větev.

Břízu to velmi bolelo, zvířátka jí nosila dárky, ale nic nepomáhalo. Až nakonec přiletěl vítr a řekl: „Já pro tebe žádný dárek nemám, ale můžu ti pofoukat bolístku, aby tolik nebolela.“

Když vítr bolístku pofoukal, zázrakem bolest přestala a rána se začala uzdravovat. „Milý větříčku, mockrát ti děkuju za uzdravení. Už mě nic nebolí.“ řekla bříza a byla ráda, že má takového kamaráda.

Michal Pavlík, 6. C

Svatého Marka deštivo, sedm týdnů blátivo

„Prásk!“ ozval se hrom a zablesklo se. „Pomóóóc!“ zařvala Amálka a rychle se schovala pod peřinu. Maminka k ní rychle přiběhla a řekla: „Co se děje?“ „Bojím se.“ odpověděla. Amálka se vždy hrozně bála bouřky, a proto nesnášela den, kdy měl svátek Marek. Tento den se pravidelně schylovalo k bouřce, blesky křižovaly oblohu. A tak tomu bylo i dnes. Druhý den bylo všude po ulicích hrozné bláto.

Ženy z vesnice se sešly na návsi a povídaly si, co nového se v poslední době přihodilo. Amálčina maminka šla ten den na trh pro vajíčka a najednou za sebou zaslechla: „Paní Rosová, to je zase bláto, co?“ „No jo, jako každý rok a ještě sedm dní určitě vydrží.“ odpověděla maminka. A od té doby se říká: „Svatého Marka deštivo, sedm týdnů blátivo.“

Svatý Teodor, mrazy lezou z hor

V nově postaveném Národním divadle začínali dávat hru „Mrazy lezou z hor“. Podle recenzí se mělo jednat o naprostý skvost a její režisér Teodor Švehlík, řečený „Tedy“, byl prý ve svém oboru naprostá jednička.

V den premiéry se lidé začali shlukovat v zástupech před divadlem, aby mohli zhlédnout báječnou hru. Kdo ji viděl, nelitoval, ohlasy byly velkolepé a delší dobu se na repertoáru jiný název neobjevoval. Ale časem se lidé této hry nabažili a přestávali divadlo navštěvovat. Režisér Teodor byl na svou hru velice pyšný, a proto si pronajal divadlo na celý rok, a aby donutil lidi chodit do divadla, nechal odstavit večer elektřinu pro celé město. Lidé se doma nudili, a tak na hru chodili i dále.

A když se někdo zeptal: „Co budeš dnes dělat?“ Druhý odpověděl: „Ále, půjdu do divadla, však víš, Svatý Teodor, Mrazy lezou z hor.“

David Valenta, 9. B

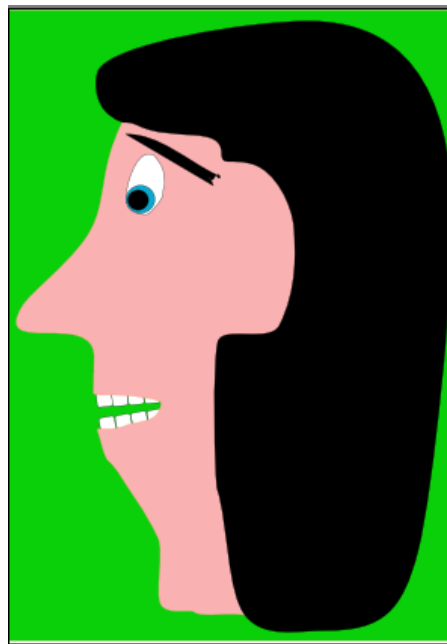

Když hrom se ozve, hojnost vína je v očekávání

Žil jednou jeden bůh. Byl to bůh oznámení a jmenoval se Derek. Jeho povinností bylo, aby lidé věděli, kdy mají sklízet úrodu. Lidé totiž nepoznali, kdy je ta správná doba na sklizeň vína. Derek přemýšlel, jak by lidem nejlépe připomněl, že je ten správný čas. Ale byl trochu pomalý a hloupý a vymýšlel samá nevhodná řešení.

Jako první možnost zvolil prudké lijáky, ale to byla špatná volba. Každý rok, když se konala sklizeň, tak přišly prudké deště. Všude byly záplavy, voda se valila přes vinice, lidé nemohli do svých vinohradů a hrozny na vinicích shnily. Derek zjistil, že tímto způsobem to nepůjde.

Podruhé se opět rozhodl špatně, seslal na zem silný vítr. Ale ani tato volba nebyla správná, vítr všechny hrozny odvál a na vinicích nezůstalo ani zrníčko. Derek byl z toho velmi smutný a zoufalý. Jak šly roky, Derek zmoudřel a rozhodl se, že pošle na zem blesk, aby si lidé všimli, že není něco v pořádku. Potom se díval, co se stane. Jakmile lidé uviděli blesk a uslyšeli hrom, běželi se podívat na vinohrad, aby zjistili, co se děje. Přišli na to, že je čas, že je víno zralé a chutné. Od té doby každý rok čekali na blesk a hrom, aby mohli sklízet víno.

Kateřina Šimůnková, 6. A

Ilustrace: Kateřina Maršounová, 7. B

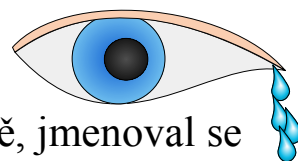
Svatá Tonička mívá často uplakaná očička

V jednom velkém městě žila rodina Dvořákových. Ti měli dcerku Toničku. Tonička byla hrozně hodná a veselá dívenka. Chodila vzorně do školy, dostávala samé jedničky, měla hodně kamarádů.

Jednoho dne na ni však dolehl smutek. Její rodiče se rozhodli, že se přestěhují na venkov, kde koupili rozlehlý statek. Tonička rodiče prosila, aby se nestěhovali, že je tady zvyklá, má tady kamarády, ve škole hodné učitele. Ale pláč ani prosby nebyly nic platné, rodiče se již rozhodli. „Milá Toničko, začni si balit své věci, příští týden se stěhujeme.“ prohlásili. Tonička se ještě musela rozloučit se svou nejlepší kamarádkou Zitou, navzájem si slíbily, že si budou psát a že za ní Zita každé prázdniny přijede na návštěvu.

Nastal den odjezdu. Brzy byli na místě, z venku nevypadal statek špatně, ale uvnitř to byla úplná katastrofa. Neměli topení, sprchu ani pitnou vodu a nejbližší obchod byl dva kilometry od statku. Tonička dostala maličký pokojíček, který vypadal spíše jako jeskyně. „Ach jo,“ vzdychala, „to nevydržím.“

Při večeři se Tonička tázavě zeptala maminky: „Kam budu chodit do školy?“ „Do nedalekého města, tatínek tě tam vždy ráno odveze, neboj se,“ řekla maminka. Druhý den ráno vyrazili společně do školy. Tonička byla v šoku, škola byla malá, oprýskaná a byla tady jen jedna třída. Když to uviděla, začala plakat. Bohužel si toho všiml jeden kluk a prohlásil: „Ufňukánek, přišel ufňukánek.“ Ve třídě ji paní učitelka přivítala a posadila ji vedle kluka, kterého už poznala na chodbě, jmenoval se Matyáš. Neustále Toničku otravoval a posmíval se jí. Tonička chodila ze školy s brekem, zhoršila si známky. Ze samých jedniček spadla na trojky. Po pár dnech jí všichni ve třídě začali říkat: „Tonička mívá často uplakaná očička.“

Rodiče se na její trápení nemohli dívat, prodali statek a přestěhovali se zpátky do města. A Tonička? Byla nevýslovně šťastná.

Klára Doležalová, 6. A
Ilustrace: Daniel Grim, 9. A

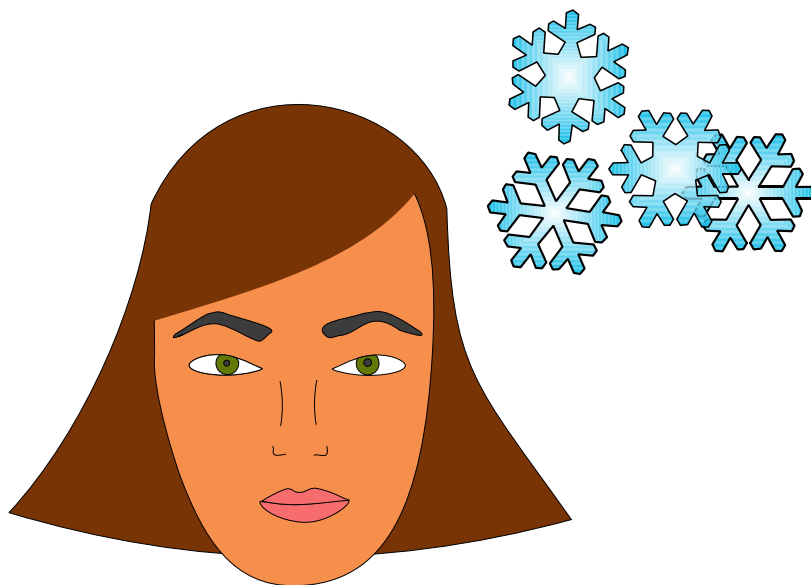
Svatá Anna chladna z rána

Mám kamarádku Aničku. S Áňou podnikáme různé akce. Chodíme spolu do kina, na nákupy atd. Jednou, zrovna na Ánin svátek, jsme se domluvily, že půjdeme na diskotéku a pojmem to jako oslavu. Áňa byla sice nejprve proti, ale když jsem ji začala bombardovat argumenty: „Poslouchej, je to tvoje oslava, budou tam kamarádi, zatančíme si, popovídáme, ...“ Nakonec nevydržela a svolila.

Byl sobotní večer a my dorazili na diskotéku. Netrvalo nám to dlouho, hned jsme se začlenili do davu. Zábava se rozjížděla, čas nemilosrdně utíkal a byl tu konec. Nikomu se nechtělo přestat, ale vzhledem k tomu, že byly 2 hodiny ráno, nás všechny z klubu vyhodili. A tak jsme tedy vyrazili k domovu. Cestou domů jsme mrzli, navzdory tomu, že byl červenec.

No a začali jsme si z Áni utahovat, že „Anna, chladna z rána“. Korunu jsme tomu nasadili, když jsme to poupravili na „Svatá Anna chladna z rána“. Nejdřív jsme to jen tak plácli, ale postupem času se to chytlo a jak je vidět, přetrvalo do dnešního dne.

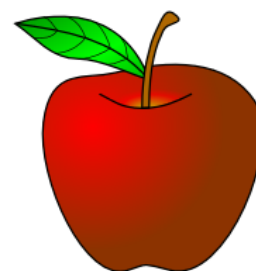
Adéla Krejčíková, 9. B

Ilustrace: Patrik Podhajský, 9. A

Svatá Teklička maluje jablíčka

Byl jednou jeden jablečný sad, kde byla všechna jablka zelená a nedozrálá. Rodina, která sad vlastnila, se bála, že zkrachuje. Až jednoho dne v jablečných sadech slavila Teklička, dcera majitele jablečného sadu Leoše, svátek. Jakmile jí všichni popřáli, začala se jablíčka znenadání červenat. Leoš si toho všiml a utíkal rychle ven, aby se přesvědčil, jestli se mu to zdá nebo ne. „Pojďte se všichni podívat, jablíčka nám začínají krásně červenat!“ volal. Teklička i celá její rodina se radovala. Začala velká sklizeň, jablíček bylo dost, všichni z toho měli obrovskou radost. Jablka sklidili, většinu z nich prodali, některá schovali na zimu. „Jsem zvědavý, jaká úroda bude příští rok.“ povídal tatínek.

Druhý rok se to opakovalo zase. Lidem se zdálo, jako by svátek Tekličky působil na zrání jablíček, a tak vymysleli: „Svatá Teklička maluje jablíčka.“

Veronika Pultarová, 6. C

Na svatého Jeronýma stěhuje se k nám už zima

Před dávnými lety, v době kdy ještě nejezdila auta a neznali televizi, se stal tento příběh.

V jedné malé zapadlé vesničce měli kostelíček. O ten se staral pan farář Jeroným. Byl moc hodný a oblíbený. Staral se o každého chudáka. A když někdo přinesl zvířátko, tak se postaral i o něho. Koncem září byl jeho svátek. Lidé ho měli moc rádi, a tak chodili popřát a přinést dary. Po letech si lidé všimli, že vždy, když šli panu faráři popřát, museli se více obléknout, protože se ochladilo. Když šli opět jednou s přáním, někdo řekl: „Na svatého Jeronýma stěhuje se k nám už zima.“

Od tohoto dne se musí začít teple oblékat a připravit hospodářství na chladné počasí. Prostě zima se stěhuje k nám.

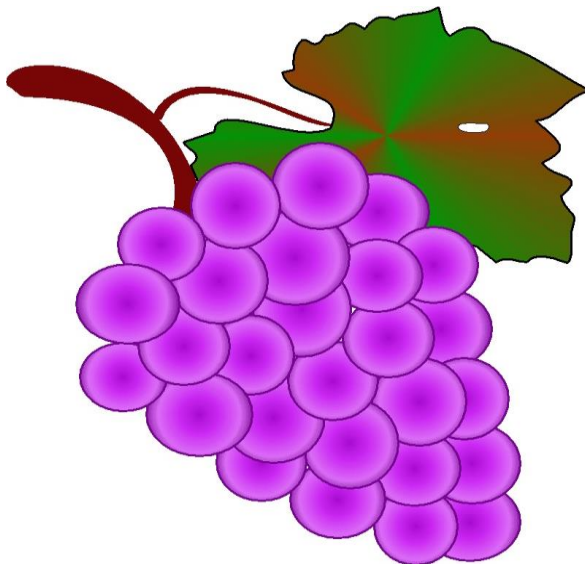
Září víno vaří a co nedovaří, říjen dopeče

Byli dva bratři, jmenovali se Září a Říjen. Každý měl na starosti svůj měsíc. Září ještě uklízelo po létě a Říjen se už pomaloučku začínal chystat na zimu.

„No, není to nádhera?“ povídá Říjen. „Ano bratře, ta příroda mi úplně bere dech. Jen mě trápí jedna otázka. Nevím, jestli stihnu sklidit všechny hrozny, některé jsou ještě nedozrálé.“ říká Září.

Bratři se dlouho radili, ale stejně se nedohodli, jak sklidit všechny hrozny. Druhý den se konala rada všech přírodních živlů. Moudrý vládce všech měsíců Rok se zeptal bratrů: „Už máte sklizeno všechno ovoce, zejména víno, které mám tak rád?“ Září nešťastně odpovědělo, že víno sklidit nestihli. Říjen dodal, že by rád pomohl, ale nemá dost sil. A pak zívlo ospalé Slunce a povídá: „ Já s tím něco udělám.“ Začalo hřát a hrozny postupně dozrály. A tak Slunce v říjnu dopeklo, co se v září nedovařilo.

Eliška Doležalová, 6. A

Ilustrace: Veronika Šedivková, 9. A

Nebyl-li červen dostatečně deštivý, dodá vodu až červenec a přidá ještě mnohé bouře

Červen je měsíc, který mají všichni rádi. A zrovna v červnu se přihodilo něco neobvyklého. Na celý měsíc hlásili hrozné bouřky. Ale co? Měsíc je u konce a pořád nádherné počasí. Ani stopa po nějaké vodě. „Ještě že nepršelo.“ říkají si všichni. Poslední hodina odbila a všichni žáci odcházejí domů spokojeni s vysvědčením. Cestou rozebírají, kdo a kam pojedou na prázdniny. „My letíme k moři do Bulharska. Já budu zase u babičky, je tam super. My jedeme na Slovensko.“ „Já zůstanu tady,“ povídá Tomáš, „má být hezké počasí, tak jedu jen na tábor do Českých Budějovic.“

O prázdninách mělo být opravdu hezké počasí, ale ..... 4.7. se stalo něco nepředvídatelného. Den před tím koukal Tomáš na předpověď počasí, aby věděl, co si má s sebou sbalit. Předpověď se nezměnila, mělo být hezky. A je to tu, den odjezdu. „Je nádherně, sluníčko svítí, už se moc těším.“ povídá Tomáš u autobusu. „Jen to nezakřikni.“ odpovídá maminka a už se loučí se svým synem.

Cesta uběhla velmi rychle a už jsou na místě, budou bydlet ve stanech. Vybalili si kufry, prozkoumali okolí a těšili se na večeri. „Večeře!“ Všichni se nahrnuli do veliké budovy. Najednou začalo hrozně foukat, obloha se v mžiku zatáhla a bylo černo. Za necelou minutu začalo pršet, kdyby ale pršelo, přišel liják a s ním i hrozná vichřice. Děti i vedoucí jen koukali z budovy, jak jim létají stany. Nemohli nic dělat a bouře nepřestávala. Tomášovi bylo do breku, těšil se na výlety po okolí, na hry v lese a nyní to vypadalo, že déšť nikdy nepřestane. Bouře trvala celou noc, k ránu ustala. Ale s přestávkami pršelo celou dobu pobytu.

Nebyl-li červen dostatečně deštivý, dodá vodu až červenec a přidá ještě mnohé bouře.

